

Зашеметенъ отъ силния ударъ, сечко грохна тежко на земята.

Дълго той лежа тамъ замаянъ, а когато дойде на себе си и замърда съ мустацитъ си, единъ голѣмъ златенъ бѣгачъ се нахвърли върху него. Горкиятъ сечко бѣше слабъ и направи страшно усилие да повдигне преднитъ си крака и да се брани съ якитъ си челюсти. Но врагътъ бѣше въоръженъ съ още по-силни челюсти, а освенъ това бѣше извънредно пѣргавъ. Кратка бѣше кървавата борба и печално свърши животътъ на брѣмбара-дървосекъ.

Но не изчезна безследно красавецътъ сечко. Както знаемъ, той преди смъртта си снесе подъ кората на джба яйчице, отъ което скоро се излупи мъничка, бѣличка, прилична на червей личинка. Тя почна отначало бавно да пълзи въ дървото, като си издълба тѣсна, неправилна дупчица. Силнитъ, черни челюсти на личинката ѝ помагаха да си проправя пътъ изъ дървото. Съ тѣзи челюсти тя гризеше здравата сочна дървесина и я гълташе. Дървесината не се смилаше въ стомаха ѝ, а се изхвърляше навънъ. Отъ нея тя получаваше слабо-хранителенъ сокъ — съ него тя се хранѣше.

Всѣки месецъ личинката ставаше по-голѣма. Отъ дебелия пластъ подкожна тлъстина тя изглеждаше бѣла. На гледъ тя бѣше слаба, безпомощна и само нейнитъ можщи челюсти продължаваха своята тежка работа. Мина година, мина втора. Личинката стана дебела колкото палецъ и дълга 3—4 см. Тя сега се много вдълбочи въ дървото и проби много канали — цѣлъ лабиринтъ. Въ жилището ѝ царуваше абсолютенъ мракъ, поради което тя и не виждаше. Пъкъ и защо ли ѝ сж очи въ нейното тъмно царство?